

[Erik Eriksen.]

ind i billedet. Jeg tror, at mange ville finde det rimeligt, om man snarest kom i gang med en saglig begrundet boligdebat, men regeringens forskellige talsmænd ønskede ikke tavsheden brudt og hengav sig i stedet for til, jeg må vel sige alle hånede luftige fantasier over de motiver, jeg kunne have haft. De motiver, jeg havde, interesserede åbenbart hverken regeringspartierne eller regeringen.

Jeg tror i det hele taget, at boligproblemet og regeringens hårdnakkede afvisning af ethvert ansvar vil blive et skoleeksempel på denne flertalsregerings manglende evne eller vilje til at tage fat på løsningen af komplicerede og ømtålige problemer, problemer, hvor ingen lette løsninger er mulige. Det er efterhånden blevet min opfattelse, må jeg indrømme, at løsningen af sådanne opgaver i første omgang vil stå og falde med, om vi efter valget kan få en ny og mere handledygtig regering. Det er bogstaveligt talt sådan, at hvis ikke man vidste bedre, skulle man tro, at store internationale konflikter havde lammet regeringens muligheder for at gennemføre vigtige reformer.

Det er mig måske tilladt at nævne Koreakrigen som efterkrigsårenes mest udprægede eksempel på en international konflikt, der gør det nødvendigt for et land som Danmark at samle sig om at holde samfundet i gang uden kriseagtige tilstande i erhvervslivet. Siden da har vi heldigvis været forskånet for sådanne konflikter. Den såkaldte Cuba-krise sidst i 1962 blev jo lykkeligt afblæst, og nu ser det ud til, at afblæsningen af denne krise åbnede nye døre for bestræbelserne for en afspænding af forholdet mellem de to store magter i øst og vest. Aftalen om standsning af visse former for atombombeforsøg er vel det hidtil mest konkrete udslag af disse afspændingsbestræbelser. Det er klart, vi alle må håbe og virke for, at arbejdet videreføres til gavn for alle parter, til gavn for hele menneskeheden. Så længe verdensfreden imidlertid trods disse spæde forsøg på afspænding tegner sig så usikkert, som tilfældet er, må vi opretholde vort ydre værn, og det må naturligvis være inden for rammerne af den vestlige verdens alliancesystem. Det er vor opfattelse dér, hvor jeg hører hjemme,

at kun derigennem får vi den fornødne sikkerhed.

Når jeg har nævnt dette, er det også for at sige, at det utvivlsomt er regeringens mest betydningsfulde resultat, at den i sin tid kunne lægge navn til et forlig om vort forsvar efter så mange års gold strid.

Må jeg her indskyde, at det var med adskillig undren, jeg læste referaterne af den højtærede landbrugsministers udtalelse om stillingen til NATO ved det radikale landsmøde forleden dag. Selv om det jo ganske tydeligt er valget, ministeren skeler til og frygter, er det alligevel utroligt, at det radikale partis førstemand i regeringen på dette tidspunkt, på dette tidspunkt siger jeg, kan rejse tvivl om, hvad Danmark vil. Selv om vi jo alle kender de problemer, det radikale parti har at kæmpe med, efter at den højtærede økonomiminister ikke bliver genopstillet i Salling, er det alligevel en meget frimodig stillingtagen, vi i sidste weekend har været vidne til. Jeg ser ganske bort fra, at landbrugsministeren og hans parti ved sin indtræden i regeringen og indtil dette øjeblik i et og alt har godkendt den udenrigs- og forsvarspolitik, der flyder af vort medlemskab. Jeg er ganske sikker på, at hverken den højtærede statsminister eller den højtærede udenrigsminister bryder sig om at få ret mange flere af den slags taler fra ministerbænkene.

Mere skal jeg på dette tidspunkt ikke sige her. Lad mig føje til, at jeg heller ikke ved denne lejlighed skal komme nærmere ind på de storpolitiske perspektiver, der kan ses af den kinesiske eller den franske politik, ej heller på situationen i Sydvietnam og andre steder. Men det, jeg altså vil konstatere, er, at der ikke i de senere år, og da ganske særlig ikke i det sidste års tid har været internationale konflikter, der kunne hæmme regeringen i dens udøvelse af initiativ, når det drejer sig om indenrigspolitik. Tværtimod gælder det, at usædvanlig gunstige internationale konjunkturer har gjort det muligt for Danmark at overvinde vanskeligheder, som andre landes landbrugspolitik har påført vor økonomi. Jeg tror nok, det må fremhæves, at vanskelighederne truer os; nationalbankdirektøren er ikke ene om denne opfattelse. Må jeg f. eks. pege på, at dannelsen af fællesmarkedet og EFTA